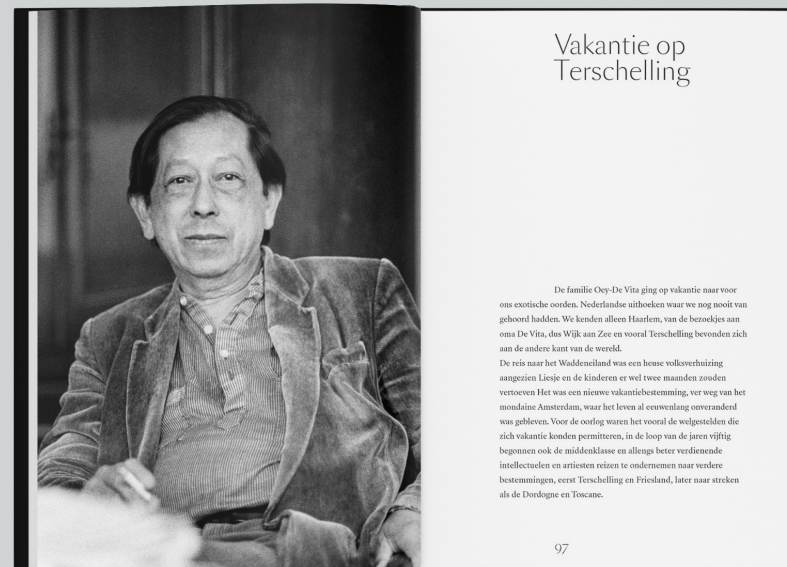

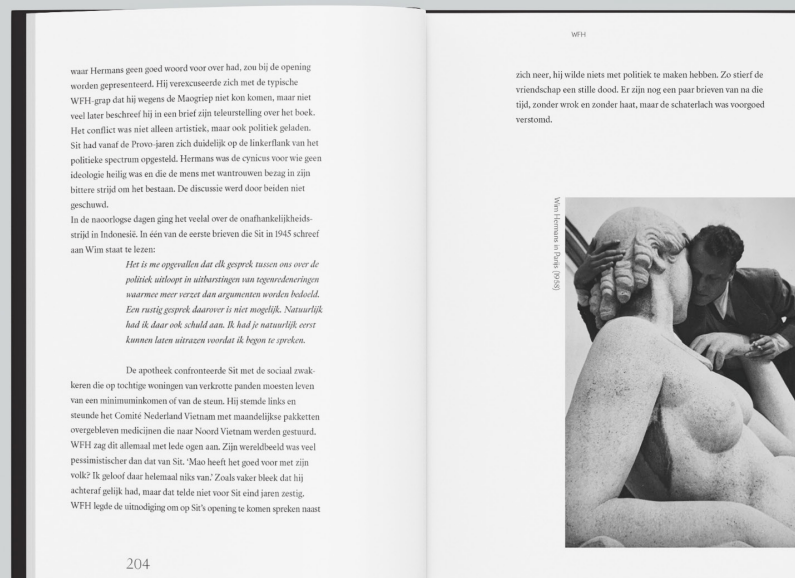

Vakantie op Terschelling

De familie Oey-De Vries ging op vakantie naar voor ons exotische oorden, Nederlandse uithoeken waar we nog nooit van gehoord hadden. We kenden alleen Haarlem, van de bezoeken aan oma De Vries, dus Wijk aan Zee en vooral Terschelling bevond zich aan de andere kant van de wereld.

De reis naar het Waddengebied was een heuse volkerverhuizing aangezien Liesje en de kinderen er wel twee maanden zouden vertoeven. Het was een nieuwe vakantiebestemming, ver weg van het mondaine Amsterdam, waar het leven al eeuwenlang onveranderd was gebleven. Voor de oorlog waren het vooral de welgestelden die zich vakantie konden permitteren, in de loop van de jaren vijftig begonnen ook de middenklasse en alomteer betere verdienende intellectuelen en artiesten reizen te ondernemen naar verdere bestemmingen, eerst Terschelling en Friesland, later naar streken als de Dordogne en Toscane.

97

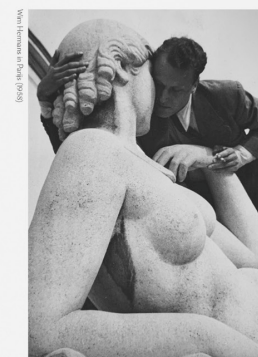
waar Hermans geen goed woord voor over had, zou bij de opening worden gepresenteerd. Hij verexcuseerde zich met de typische WHF-grap dat hij wegens de Maagriet niet kon komen, maar niet veel later beschreef hij in een brief zijn teleurstelling over het boek. Het conflict was niet alleen artistiek, maar ook politiek geladen. Sit had vanaf de Provo-jaren zich duidelijk op de linkerflank van het politieke spectrum opgesteld. Hermans was de cynicus voor wie geen ideologie heilig was en die de mens met wantoeweren bezag in zijn bittere strijd om het bestaan. De discussie werd door beiden niet gescheurd.

In de naoorlogse dagen ging het veelal over de onafhankelijkheidsstrijd in Indonesië. In één van de eerste brieven die Sit in 1945 schreef aan Wim staat te lezen:

Het is me opgevallen dat ik, gesprek, tussen ons over de politiek uitloopt in uitbarstingen van tegenwoordigheden waarmee meer verzet dan argumenten worden bedoeld. Een rustig gesprek daarover is niet mogelijk. Natuurlijk had ik daar ook schuld aan. Ik had je natuurlijk eerst kunnen laten uitspreken voordat ik begon te spreken.

De apotheek confronteerde Sit met de sociaal zwakkeren die op tochtige woningen van verkozette panden moesten leven van een minimuminkomen of van de steun. Hij stemde links en steunde het Comité Nederland Vietnam met maandelijkse pakketten overgebleven medicijnen die naar Noord-Vietnam werden gestuurd. WHF zag dit allemaal met lede ogen aan. Zijn wereldbeeld was veel pessimistischer dan dat van Sit. 'Mao heeft het goed voor met zijn volk? Ik geloof daar helemaal niets van.' Zoals vaker bleek dat hij achteraf gelijk had, maar dat telde niet voor Sit eind jaren zestig. WHF legde de uitnodiging om op Sit's opening te komen spreken naast

zich meer, hij wilde niets met politiek te maken hebben. Zo stierf de vriendschap een stille dood. Er zijn nog een paar brieven van na die tijd, zonder wrok en zonder haat, maar de schaterlach was voorgoed verstomd.

204